Srijeda, 11.09.2013.g.

Danas je u našoj župi MILOSNI DAN. Naime, vjernici naše župe, zajedno sa svojim svećenicima i svećenicima koji su došli iz drugih župa naše Biskupije, CIJELI DAN SE KLANJAJU PRED ŽIVIM GOSPODINOM ISUSOM KRISTOM U PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU.

NAŠA ŽUPA ZA SVE DRUGE ŽUPE.

A skoro da sam to i zaboravio jer mi nekako to nije bilo u mislima od silnih skakanja za majstorima i građevinskim materijalom u preuređenju kuće gdje ćemo živjeti po prodaji dosadašnje kuće. Pa ipak moj me dragi ANĐEO ČUVAR dva-tri puta podsjetio da je to danas, da bi trebao doći barem na neko vrijeme se ZAHVALITI GOSPODINU ZA SVE ŠTO MI LIJEPOGA ČINI U ŽIVOTU.

I tada mi je sinulo da se prije nekih mjesec dana dao zapisati i slavljenje jedne mise na nakanu U ZAHVALU ZA UČINJENA DOBROČINSTVA koja je Gospodin učinio mojoj obitelji i meni u zadnje vrijeme.

ŽELIO SAM MU ZA TO ZAHVALITI PA SAM DAO ZA TU ZAHVALU SLUŽITI I MISU.

I baš sam se sjetio kako me dragi kapelan pitao kada želim da se ta misa slavi. A ja sam mu rekao da mi je svejedno, bitno je da se slavi i da ja zahvalim Gospodinu. Pa je gledao po rokovniku i rekao da ima slobodno baš na jutarnjoj misi na dan kada je u našoj župi ŽUPNO KLANJANJE. Super, mislio sam si, sigurno ću biti tamo. Kad evo, skoro sam zaboravio.

Tako sam dojurio pred crkvu desetak minuta prije početka mise . I tad se sjetim da sam upravo pojeo jedan klipić na putu, jer sam išao u susjedni grad kupiti neki građevinski materijal.

O, PA SADA NEĆU BITI DOSTOJAN DA PRIMIM ŽIVOGA GOSPODINA U PRIČESTI. AKO ĆE BITI TIHA MISA, KRATKA, ONDA NEĆE PROĆI SAT VREMENA OD ZADNJEG JELA ILI PIĆA DO PRIMANJA HOSTIJE, SVETE PRIČESTI …

A ništa, neću ići na pričest, crkvena pravila su takva. NIŠTA JESTI ILI PITI SAT VREMENA PRIJE PRIMANJA SVETE PRIČESTI, ŽIVOGA GOSPODINA U NJOJ.

Malo mi je bilo krivo a opet, sam sam si kriv, nisam pazio ni o tome vodio brigu.

Ušao sam u crkvu i naravno, upalio sam jednu malu svjećicu ZA DUŠE U ČISTILIŠTU. I UVIJEK SE POMOLIM PRED KIPOM PRESVETE MAJČICE KOJA U NARUČJU DRŽI DJETEŠCE ISUSA, GDJE VJERNICI PALE TE MALE SVJEĆICE, TE JU ZAMOLIM DA TAJ MALI BLAGOSLOVLJENI PLAMEN

TE MALE BLAGOSLOVLJENE SVIJEĆE ODNESE ONIM DUŠAMA U ČISTILIŠTE KOJE NAJVIŠE TRPE I PATE, DA IM BUDE NA POMOĆ U TOM TRPLJENJU I PATNJAMA.

Počela je misa a s nama ju je slavilo i više svećenika i bogoslova koji su došli iz cijele naše biskupije, a čak iz Zagreba je bio predvoditelj misnog slavlja.

A misa nije bila tiha nego pjevna, JER JE TO BIO MILOSNI DAN ZA NAŠU ŽUPU, sa svim čitanjima, pjevanjima, s propovjedi, tako da sam odlučio da ću ići na SVETU PRIČEST, PRIMITI SVOJEG ŽIVOG GOSPODINA U SEBE, jer će proći i više od sat vremena od kada sam pojeo onaj klipić.

BAŠ SAM BIO RADOSTAN RADI TOGA! SVEGA ME OBUZELA NEKA MILOST.

I PROPOVIJED JE BILA PREKRASNA, ONAKO OD SRCA.

Dotaknulo me više riječi iz te propovijedi no, jedna rečenica, gdje je propovjednik citirao Svetog Pavla, posebno me dojmila i o njoj sam malo razmišljao.

Nisam točno zapamtio kako idu riječi ali ono što me dojmilo je bilo to da je Sveti Pavao rekao svojim učenicima DA IM DAJE ONO ŠTO JE PRIMIO.

I to me ponukalo na razmišljanje o mojem obraćenju, duhovnim spoznajama koje sam DOBIO i koje imam, na drage sestre i braću u vjeri s kojima sam kontaktirao i koji su

isto tako PRIMILI PUNO DUHOVNIH SPOZNAJA …

A propovjednik je tome dodao da bi to onda sve što smo primili TREBALI DATI DRUGIMA. JER NISMO TO PRIMILI RADI SEBE I SVOJIH ZASLUGA NEGO RADI GOSPODINOVE MILOSTI.

I DA ONDA TO NIJE DATO NAMA DA BUDE SAMO NAŠE NEGO TO TREBAMO PODIJELITI S DRUGIMA OKO SEBE KOJI TO NISU PRIMILI DIREKTNO OD GOSPODINA NEGO ĆE TO PRIMITI INDIREKTNO, PREKO NAS I NAŠEG SVJEDOČENJA.

JA SAM TO TAKO PREPOZNAO. GOSPODIN MI JE DAO, OBRATIO ME I NADAHNUO SVOJIM SVETIM DUHOM O SILNIM SPOZNAJAMA O VJERI I DUHOVNOSTI.

A MOJE JE DA ONDA TO SVE POSVJEDOČIM DALJE DRUGIMA OKO SEBE I DA IM TAKO PREDAM ONO ŠTO SAM JA PRIMIO OD GOSPODINA.

DUHOVNE SPOZNAJE, VJERU, DUHOVNE MILOSTI …

JER NISAM TO PRIMIO RADI SEBE I SVOJIH ZASLUGA. NISAM TO PRIMIO RADI TOGA DA TO DRŽIM ZA SEBE I U SEBI.

NE. MORAM DATI DRUGIMA. DATI ŠTO SAM PRIMIO. KAKO JE REKAO I KAKO SE PONAŠAO SVETI PAVAO.

I ZATO SADA I OVO PIŠEM ZA SVE ONE KOJI SU

TAKOĐER PRIMILI BOŽJE MILOSTI I DUHOVNE SPOZNAJE OD GOSPODINA A NE DIJELE TO S DRUGIMA JER NISU O TOME TAKO RAZMIŠLJALI, JER NEMAJU SNAGE NI VOLJE TO DIJELITI S DRUGIMA, JER IM JE NEUGODNO ILI IH JE SRAM, JER NEMAJU VREMENA I SLIČNO.

O, PODSJEĆAM IH SAMO NA GOSPODINOVE PRISPODOBE O TALENTIMA…

A za sve one koji traže još neki poticaj i snagu da mogu biti BOŽJI SVJEDOCI S ONIM DUHOVNIM SPOZNAJAMA KOJE SU PRIMILI, SVIMA ONIMA KOJE IM GOSPODIN POŠALJE NA NJIHOV ŽIVOTNI PUT, preporučit ću još jedno duhovno oruđe koje meni jako pomaže.

A tako je bilo i danas na misi. OSJETIM TOLIKU POVEZANOST S NEBESKIM OCEM, IZLJEVE DUHOVNIH MILOSTI DA ME SVAKI PUT PROĐU TRNCI PO ČITAVOM TIJELU A ČESTO I SUZE RADOSNICE, KAO DANAS.

A to je kod moljenja molitve Bogu Ocu, OČE NAŠ.

Jednom je rekao naš dragi župnik na jednoj misi, prije moljenja molitve OČE NAŠ, da neka svi uzdignemo ruke prema NAŠEM OCU NEBESKOM i tako molimo.

Tada sam to prvi put učinio i bilo mi je nekako kao malo neugodno. Ali dobro, svi smo digli ruke pa sam i ja.

Onda jedno vrijeme to nisam radio pa se to onda opet dogodilo

na jednoj misi. I ja sam to onda počeo sve češće i češće raditi na svakoj misi. Dobio sam jedan osjećaj radosti i bliskosti prema BOGU OCU, kojega jako respektiram.

Pa sam onda na nekim misama DOBIO JAKE NAPADE ZLOGA KOJI ME ODGOVARAO OD DIZANJA RUKU PREMA BOGU OCU KOJI JE NEGDJE GORE U ZAMIŠLJENOM NEBU.

Da me drugi gledaju, da to nije uobičajeno, da se sad ja tu nešto pravim da sam bolji vjernik od drugih, da se previše ističem s tim dizanjem ruku kao da sam svećenik i još kojekakve druge misli i situacije.

ALI, USPRKOS SVEMU, JA DANAS VIŠE NE SPUŠTAM RUKE!

Ali zašto ih ne spuštam?

Ne mogu vam to opisati riječima. To morate sami iskusiti.

Pokušat ću opisati ono kako je to danas izgledalo.

NAKON PRETVORBE KRUHA I VINA U TIJELO I KRV ŽIVOGA GOSPODINA, NAKON SILASKA NAŠEG GOSPODINA MEĐU NAS U MISNOM SLAVLJU, JEDNOSTAVNO SAM OSJETIO U SEBI NEKU MILOST.

GOSPODIN JE TU MEĐU NAMA, KAO I NA SVAKOJ MISI!

PREDVODITELJ MISNOG SLAVLJA JE IZREKAO PRIPADAJUĆU MOLITVU I ONDA NAS JE POZVAO DA IZMOLIMO

MOLITVU GOSPODNJU BOGU OCU NEBESKOM, KAKO NAS JE NAUČIO NAŠ GOSPODIN ISUS KRIST.

I u jednom radosnom raspoloženju, osjećajući prisutnost GOSPODINA među nama, zatvorio sam oči, širom raskrilio ruke i svoje zatvorene oči i raskriljene ruke digao sam prema zamišljenom nebu.

ŽELIO SAM DA ME MOJ NEBESKI OTAC ZAGRLI KAO SVOJE DIJETE…

ZATO SAM MU RASKRILIO RUKE KOJE SU GA TAKO ZVALE, ZATO SAM ZATVORIO OČI DA GA POKUŠAM NEKAKO ZAMISLITI, ZATO SU MOJE RIJEČI MOLITVE BILE IZ MOJEG SRCA KOJE JE HTJELO OSTVARITI KONTAKT SA SVOJIM STVORITELJEM.

U TIM TRENUCIMA ČESTO OSJETIM NEKU POSEBNU VEZU SA NEBESKIM OCEM. Ništa On meni ne govori, nema tu nekih posebnih mističnih događaja koje bi mogao opisati, ali ja osjetim neku toplinu između mojih ruku, po cijelom tijelu prođu me trnci, zasuze mi oči, "udari" me neki duboki mir.

Ponekad taj osjećaj zna biti i puno bljeđi. Često to ovisi o mojem praćenju SVETE MISE. Ako mi misli odlutaju, ako mi nešto odvuče pažnju, tada moje srce i duša nisu pripremljeni za susret sa OCEM NEBESKIM.

ON JE UVIJEK TU I ČEKA ME ALI MENE NEMA. TU SAM ALI KAO DA NISAM TU.

Zato se uvijek pokušam koncentrirati u slušanju misnog slavlja, u koncentriranom učestvovanju u molitvama i pjesmama. I zato često sve to činim zatvorenih očiju da mi ništa ne odvlači pažnju.

Tako je bilo i danas. Sve je bilo posebno i ja sam se trudio sve to koncentrirano pratiti.

I onda, na sve te milosti, silazak ŽIVOGA GOSPODINA MEĐU NAS, dođe vrijeme za molitvu NEBESKOM OCU, OČE NAŠ.

RUKE SU MI SAME "POLETJELE" U VIS, GLAVU SAM DIGAO ZATVORENIH OČIJU PREMA ZAMIŠLJENOM NEBU. I POČEO RADOSNO MOLITI PJEVAJUĆI "OČE NAŠ, KOJI JESI …".

NASTOJAO SAM SI ZAMISLITI BOGA OCA KAKO SJEDI GORE NEGDJE NA TRONU, ONAKVA IZGLEDA KAKO MU JE U NEKIM CRKVAMA IZRAĐEN KIP. STARAC, SA BRADOM, POLOŽENIH RUKU NA NASLONE, SJEDI SAM VISOKO NA PRIJESTOLJU.

DANAS SI ČAK TO NISAM NI MOGAO ZAMISLITI NEGO SU MI SE SVE PRED OČIMA MIJEŠALE NEKE BOJE, SVJETLOSTI.

A CIJELOGA ME PREPLAVIO NEKI OSJEĆAJ RADOSTI, MIRA … TRNCI PO TIJELU, SUZE U OČIMA A MOJE RUKE KAO DA BI HTJELE JOŠ VIŠE I VIŠE OTIĆI VIS.

KAO DA SAM MOGAO MEĐU RUKAMA OSJETITI TU MILOST, TAJ MIR KOJI JE BIO U MENI.

Jedino sam malo ustuknuo kod riječi "… KAKO I MI OTPUŠTA MO DUŽNICIMA NAŠIM…". Poslije sam si mislio da mi je to sigurno bio neki znak da sam negdje nekoga ražalostio, možda nekoga povrijedio … moram to još jednom u sebi provjeriti, jer sam tu osjetio kao neko malo upozorenje da u tom dijelu mojeg vjerničkog života nisam posve "čisti".

I MOLITVA ZAVRŠI A JA SAM ŽELIO DA JE TRAJALA JOŠ, I JOŠ, I JOŠ …

PRIJE KADA SAM MOLIO MOLITVU BOGU OCU, "OČE NAŠ" , BEZ DIZANJA RUKU I BEZ ZATVORENIH OČIJU, I BEZ ZAMIŠLJANJA I PREDOČAVANJA ZNAČENJA SVAKE IZGOVORENE RIJEČI MOLITVE, NISAM NIKAD OSJETIO TAKVE MILOSTI, TAKVU BLISKOST SA NEBESKIM OCEM.

DANAS SAM IMAO NEKI OSJEĆAJ, POSLIJE MISE SAM O TOME RAZMIŠLJAO, KAO DA SAM PRVI PUT DOŽIVIO NEKU BLISKOST I OTVORENOST PREMA MOJEM I NAŠEM NEBESKOM OCU.

BAŠ KAKO SVAKO MALO DIJETE IMA PREMA SVOJEM OCU!

I prije sam čitao o tome, da nas NEBESKI OTAC voli kao svoju djecu, da mu se tako možemo obratiti, kao dječica svojem ocu koji će ih zaštiti, da se samo trebamo predati u naručje NAŠEG NEBESKOG OCA…

No, nisam to baš mogao. Imao sam veliki respekt prema NEBESKOM OCU.

I JOŠ GA IMAM. NO, NAKON DANAŠNJEG DANA, ZNAM KOLIKA JE LJUBAV NEBESKOG OCA PREMA MENI, PREMA SVIMA NAMA. SAMO SIĆUŠNI DIJELIĆ TE LJUBAVI SAM OSJETIO I BIO SAM SAV U SUZAMA DO KRAJA MISE.

I jako je za to moje "otvaranje" prema NEBESKOM OCU zaslužno to moje dizanje ruku prema nebu za vrijeme moljenja molitve OČE NAŠ.

Prije je to bilo samo kao dizanje ruku prema NEBESKOM OCU, kao neki pozdrav.

A sada, kada sam to naučio raditi na svakoj misi, bilo gdje, kada samo želim u toj molitvi biti bliže NEBESKOM OCU, SADA TE MOJE ISPRUŽENE RUKE ŽELE TOG NEBESKOG OCA ZAGRLITI, DA ON DOĐE U MOJ ZAGRLJAJ.

I STVARNO, SAD MI JE TO POTPUNO JASNO, TAJ OSJEĆAJ BLISKOSTI NE MOŽE SE DOBITI NITI SA JEDNIM ČLANOM DUHOVNOG SVIJETA AKO NEMAŠ OTVORENO SRCE, DUŠU, A ZATVORENI UM, KOJI RASUĐUJE I "VAŽE" MISLI I DOGAĐAJE, I SVIJET OKO TEBE KOJI TI ODVLAČI PAŽNJU.

KADA SAM "POBIJEDIO" SVOJ UM I SVIJET OKO SEBE, POČEO SAM OSJEĆATI TU BLIZINU, DA JE TO ZAPRAVO SVE TU KRAJ MENE ALI JA NISAM SPREMAN DA TO OSJETIM.

I U SVEMU TOME SU MI JAKO, JAKO POMOGLE MOJE RAŠIRENE RUKE KOJE DIŽEM U VIS ŽELEĆI ZAGRLITI ONOG KOJEM UPUĆUJEM MOLITVU. NEBESKOG OCA.

KADA TO OSJETITE, KADA TO POBIJEDITE U SEBI, TADA TEK MOŽETE VIDJETI KOLIKO MORATE DRUGIMA DATI I SVJEDOČITI O SVEMU ŠTO VAM SE LIJEPOG DOGAĐA SA GOSPODINOM U VAŠEM ŽIVOTU.

TADA GUBITE KOČNICE I DOBIVATE NOVU SNAGU.

Zato svima preporučam neka probaju dići ruke prema zamišljenom NEBESKOM OCU kada mole molitvu OČE NAŠ. Neka zatvore i oči i pokušaju ju ga zamisliti u

onim situacijama koje dočaravaju riječi molitve koju izgovaraju.

OČE NAŠ … ruke mi samo žele još više i više u vis,

KOJI JESI NA NEBESIMA … moje zatvorene oči traže mojeg NEBESKOG OCA na nebu,

SVETI SE IME TVOJE … još uvijek ga tražim i nastojim zamisliti kako sjedi visoko gore okružen s GOSPODINOM ISUSOM s moje lijeve strane, anđelima, DJEVICA MARIJA stoji ili kleči nešto niže sklopljenih ruku i moli se BOGU OCU,

DOĐI KRALJEVSTVO TVOJE … tada mi je većinom slika upotpunjena, cijeli DUHOVNI SVIJET je tu, u mojem vidokrugu,

BUDI VOLJA TVOJA … još više želiM s rukama i mislima "doći" u vis,

KAKO NA NEBU TAKO I NA ZEMLJI … tada sam već sav u nekoj radosti, trncima po tijelu, suzama u očima, pa nastojim to sve bolje osjetiti,

KRUH NAŠ SVAGDANJI DAJ NAM DANAS … tu često osjetim, i prođu mi kroz misli, razne situacije u kojima sam mogao vidjeti kako zapravo stalno imam, i ja i obitelj, svega materijalnog dovoljno za svakodnevni život,

I OTPUSTI NAM DUGE NAŠE … tu se nekako malo

pokunjim prisjećajući se mojih čestih grijeha,

KAKO I MI OTPUŠTAMO DUŽNICIMA NAŠIM … tu se često nekako "ohladim", vratim u ovaj stvaran svijet, kao da tu negdje još nešto moram učiniti, kao da me tu nešto sprječava da osjetim LJUBAV BOGA OCA U POTPUNOSTI,

I NE UVEDI NAS U NAPAST NEGO IZBAVI NAS OD ZLA… tu mi nekako dođu u misli moji grijesi, osjećaj kako sam slab, prisjetim se djelovanja zloga i njegovih zlih duhova, njihove mržnje prema meni i drugim ljudima, nekako osjetim da bez te OČEVE POMOĆI ne bi tu ništa mogao,

AMEN… tu se onda prenem, otvorim oči, spustim ruke i u zadnje vrijeme sam nekako naučio da u sebi izgovorim riječi: "GOSPODIN MOJ I BOG MOJ".

TO JE MENI DUHOVNA HRANA, JA SAM BIO SAM SVOJIM NEBESKIM OCEM KOJI ME NAHRANIO SVOJOM MILOŠĆU, I SPREMAN SAM TADA PRIMITI NJEGOVOG ŽIVOG SINA U SEBE U PRIČESTI.

A NAKON TOGA SAM SPREMAN OPET ZA SVAKODNEVNE BORBE SA SVIM KUŠNJAMA.

A POSEBNO ZA SVJEDOČENJE DRUGIMA ONOGA ŠTO SAM OD GOSPODINA DOBIO KAKO BI I ONI NAŠLI SVOJ

PUT DO GOSPODINA, KAKO BI ČVRŠĆE I ODLUČNIJE

NJIME KRENULI, A ONDA I DRUGIMA O TOME SVJEDOČILI.
SVE DOK JEDNOG DANA NEĆEMO SVI O TOME PRIČATI

U BOŽJEM KRALJEVSTVU.

JA U TO ČVRSTO VJERUJEM. NE ZNAM ŠTO I KAKO

ALI ZNAM I VJERUJEM DA ĆE BITI DOBRO.

A U TOME SU ME JOŠ VIŠE UČVRSTILE MILOSTI

DOBIVENE U SUSRETU S RAŠIRENIM RUKAMA I

ZATVORENIM OČIMA SA MOJIM I NAŠIM NEBESKIM

OCEM PRILIKOM MOLITVE NJEMU, "OČE NAŠ…".

SVET I PRESVET BESKRAJNI MOJ NEBESKI OČE,

HVALJEN, SLAVLJEN I ČAŠĆEN U VIJEKE VJEKOVA.

I TI PREDRAGI MOJ GOSPODINE ISUSE KRISTE, I TI

BOŽE DUŠE SVETI.

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE, I CIJELOM

DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I POŠTUJE BOŽJU VOLJU.

GOSPODIN MOJ I BOG MOJ.